

que li sentien dir que estiguessin tranquil·les, que ja tornarien a tenir noves del marit o del fill, rebien lletra pocs dies després; les qui l'escoltaven dir: «Encomaneu-lo a Déu», cuitaven a fer-ho, perquè, efectivament, era mort o captiu. Les guaricions que va dur a terme foren innombrables i donaren lloc a una cerimònia esdevinguda habitual a la capella de la Sang de l'església del Pi: mitjançant paraules en les quals no mancava la invocació a la Santíssima Trinitat, distribuïa benediccions, feia senyals de la creu i, sovint, imposició de mans.

Un do tan insigne no podia deixar de portar-li, ultra una feina enorme, greus contrarietats. La Inquisició, alertada, va examinar severament l'actuació del doctor Josep Oriol, que, després de l'examen, fou aprovat «amb glòria» i pogué continuar en el seu excels ministeri. Més grans foren les inquietuds que li causaren metges, cirurgians i apotecaris, que, veient en el sant un competidor deslleial, provaren d'eliminar-lo. El sant mateix, en una de les seves lletres parlant d'una de les visites que féu a Mataró, on havia guarit força malalts (març de 1701), calcula que el perjudici que ha fet als metges i apotecaris puja més de sis-cents doblons; s'hi plany també de la fadiga que experimenta, i exclama: «No sé pas què fer, si tornar un altre cop a Mataró o anar-me'n del regne...» No ens sorprenguem d'aquest desmai de l'home que semblava infatigable, puix com diu el seu darrer biògraf, Rossend Llates, «la ingratitud i la cobejança humanes són capaces —en que sigui momentàniament— de descoratjar un sant.

Prosseguí, però, la seva extraordinària carrera de taumaturg; guarí tulits, coixos, cecs, muts i sords-muts. El seu èxit era tan gros que els seus amics se n'alarmaren, tement que, endut pel seu zel, no demanés massa al seu cos tan flac. I, si fins aleshores no havia posat límits a la seva activitat i acorria a la casa de tots els qui el demanaven, d'aleshores endavant només ho féu mitjançant una autorització escrita del bisbe. Així va arribar-se a refrenar el seu devessall d'energies, que era ben excessiu malgrat la miraculosa agilitat que Déu li havia concedit i que li permeté de salvar enormes distàncies en un temps increïblement curt. Un altre do va tenir, del qual va usar en tornar d'un viatge a Marsella: el d'apaivagar amb les mans la fúria de les onades. També travessava a peu eixut el corrent del Besòs en dia de crescuda, mentre altres persones més joves i robustes no gosaven ni provar de passar-lo a gual.

L'esforç dels seus amics i devots per evitar-li l'esgotament no pogué impedir que, desfet i extenuat, hagués de refugiar-se a la casa dels seus amics Llovet, on s'enllità, víctima d'una pleuresia. Fins el darrer sospir seguí donant proves de paciència, de caritat i de fe ardent. Morí enmig de la recança de tot el poble barceloní, el 23 de març de 1702.

LA VALL, 26 de NOVEMBRE de 1969

Els comtes-reis catalans

Fa poc, T.V.E. ens va oferir una novella titulada «CABEZA DE ESTOPA», basada en la obra del mateix títol d'en Rafael Pérez i Pérez. Ens va semblar, francament, força ben feta. Sobretot la interpretació ens va agradar molt. La nostra televisió té una munió d'actors de primera línia que fan les delícies de tots els televidents.

Hi hagué però, una cosa que no ens va agradar: al darrer capítol, el jove Manrique, que resulta ésser el nostre comte-rei Ramon Berenguer III el Gran, es casa, o almenys així ho deixen entreveure, amb una tal Maria, Infanta de Castella, filla d'Alfons VIè, quan la veritat històrica és que Ramon Berenguer va casar-se amb Maria Roderic, filla del «Cid Campeador».

Ens dol que T.V.E. que tants i tan bons programes culturals i educatius ens ofereix, permeti errors d'aquesta mena, respecte a la història de casa nostra, ja prou mal explicada en els llibres de text.

Ja sabem que Rafael Pérez i Pérez no fou un historiador, sinó un escriptor de novel·les roses, i que per aquest motiu no es pot exigir a les seves obres una gran autenticitat històrica. Però sí que podem exigir a T.V.E., que seleccioni amb més cura les obres que vol representar, sobretot tenint en compte la influència que té la televisió sobre la cultura del poble.

Potser ha estat aquest fet, el que ens ha mogut a preparar una sèrie de biografies sobre els nostres comtes-reis. Aquells homes

que des de l'any 874 amb Jofre I el Pilós, fins el 1410 amb Martí I l'Humà, van anar modelant el nostre país, els nostres costums, les nostres lleis, el nostre caràcter...

Creiem que val la pena conèixer una mica la nostra història, encara que només sigui per a conèixer-nos bé a nosaltres mateixos.

Avui us oferim l'arbre genealògic (molt esquemàtic) dels comtes-reis de la casa de Barcelona. En les properes edicions de RONSANA anirem publicant les seves biografies.

*Francesc i Joaquim
Brustenga Etxauri*